

- Stehlin, H. G., 1932. Paléontologie des couches paléolithiques. In: A. Dubois & H. G. Stehlin, La Grotte de Cotencher, station moustérienne. Première partie. Mém. Soc. Pal. Suisse, vol. 52, art. 5, pp. 33-178, 27 fig., pl. 5-9.
- Studer, Th., 1889. Ueber die *Arctomys*reste aus dem Diluvium der Umgegend von Bern. Mitth. Naturf. Ges. Bern, 1888, pp. 70-80, 2 tab.
- , 1914. Neue Murmeltierfunde im Diluvium. Mitt. Naturf. Ges. Bern, 1913, pp. 92-100, 2 tab.
- Thalman, H., 1925. Zur Osteologie von *Arctomys marmotta* L. aus den Ablagerungen des diluvialen Rhonegletschers bei Lüsslingen, Kt. Solothurn. Ecl. Geol. Helvetiae, vol. 19, pp. 196-201, 4 fig.
- Toschi, A., 1954. Sul popolamento della Marmotta (*Marmota marmota marmota* L.) nelle Alpi italiane. Ricerche di Zoologia applicata alla Caccia, no. xxiv, pp. 3-40, 2 kaarten.
- Vlerk, I. M. van der, 1953. The stratigraphy of the Pleistocene of the Netherlands. Proc. Kon. Ned. Akad. Wetensch., ser. B, vol. 56, pp. 34-44, 5 fig.
- Vlerk, I. M. van der & F. Florschütz, 1950. Nederland in het IJstijdvak. Utrecht, 287 pp., 98 fig., 40 pl.
- , 1953. The palaeontological base of the subdivision of the Pleistocene in the Netherlands. Verh. Kon. Ned. Akad. Wetensch., Afd. Nat., Reeks 1, vol. 20, no. 2, pp. 3-58, 3 fig., 3 pl., 29 tab.
- Wehrli, H., 1935a. Die diluvialen Murmeltiere Deutschlands. Pal. Zeitschr., vol. 17, pp. 204-243, 7 fig., pl. 13-17, 1 tab.
- , 1935b. Zur Osteologie der Gattung *Marmota* Blumenb. (*Arctomys* Schreb.). Zeitschr. f. Säugetierk., vol. 10, pp. 1-32, 24 fig., pl. 1.
- , 1938. Aus der Geschichte der Murmeltiere. Natur und Volk, vol. 68, pp. 76-87, 13 fig.
- Woldrich, J. N., 1897. Fossile Steppenfauna aus der Bulovka nächst Kosir bei Prag und ihre geologisch-physiographische Bedeutung. Neues Jahrb. f. Min., Geol. und Pal., vol. 2, pp. 159-211, pl. v-vi.
- Zeuner, F. E., 1945. The Pleistocene Period. Its climate, chronology and faunal successions. Publ. Ray Soc., no. 130, pp. iii-xii, 1-322, 76 fig.
- , 1950. Dating the Past. An introduction to Geochronology. London, 2nd ed., pp. v-xviii, 1-474, 101 fig., 24 pl., diagr.
- Zimmerer, A., 1886. Das Alpenmurmeltier (*Arctomys Marmota*). Zeitschr. Deutsch. und Oesterr. Alpenvereins, 1886, pp. 242-262.

EXPLANATION OF THE PLATE.

Skeletdelen en schedelfragmenten van de Pleistocene Alpenmarmot, gevonden bij Cadier en Keer, L. — Vertebrae and fragments of the skull of *Marmota marmota primigenia* (Kaup) found at Cadier en Keer, east of Maastricht. — Fig. 1, right half of mandible, inside view; 2, left half of mandible, external view; 3, upper left incisor, inside view; 4, fragment of skull cap, dorsal view; 5, fragment of right upper jaw, cheek-teeth; 6, fragment of left upper jaw,

cheek-teeth; 7, sixth cervical vertebra, posterior view; 8, seventh cervical vertebra, posterior view; 9, second thoracic vertebra, posterior view.

Phot. H. F. Roman.

BIOLOGIE. Een wetenschap van analyse en synthese. Dr L. M. van Nieuwenhoven S.J., Berchmanianumserie. 306 blz., geb. f 9.75. J. J. Romen en Zonen, Roermond—Maaseik 1954.

Hoewel dit boekje op de eerste plaats geschreven is voor filosofen en biologen, zullen ook vele anderen, die belang stellen in de problemen en resultaten van de moderne biologie, dit werk met vrucht lezen. De schrijver heeft uit de meest uiteenlopende hoofdstukken van de biologie bepaalde vraagstukken behandeld, die een indruk kunnen geven van de vlucht, die de moderne biologie heeft genomen. Achtereenvolgens worden besproken: de biologie als wetenschap, cel-leer, voortplanting, ontwikkelingsleer, erfelijkheidsleer, evolutieleer en afstamming van de mens, terwijl in het laatste hoofdstuk — biologie en wijsbegeerte — de vraag gesteld wordt: „Wat is het leven in zich?”. Hierin heeft de wijsbegeerte het laatste woord.

Schr. blijkt volkomen op de hoogte te zijn van de gegevens der experimentele biologie. Hoewel bij het lezen van het tweede hoofdstuk, in het bijzonder van dat gedeelte, waarin schrijver de structuur van het cytoplasma beschrijft en vervolgens sprekend de resultaten van de fysische chemie ter berde brengt, den lezer wellicht de moed in de schoenen zinkt, leze hij echter met goeden moed verder, want met genoeg zal hij de schr. volgen bij zijn duidelijke uiteenzetting van de biologische problemen. Men zij echter voorzichtig met de interpretatie van het beroemde gezegde van Carl von Linné „er zijn zoveel soorten, als er in den beginne door het Oneindige Wezen geschapen zijn” (blz. 192), want uit Linné's „Species plantarum” (1753) en ook uit een later geschrift blijkt dat Linnaeus niet zo'n absolute voorstander was van de onveranderlijkheid der soorten.

Een kleine anatomische fout — de griffelbeentjes der paarden te beschouwen als gereduceerde tenen — doet niets af aan de waarde van het betoog in het 6de hoofdstuk. Een boek, dat wij van harte aanbevelen.

K.